

DUSTY

Priatel'ia na celý život

Jan Andersen

FRAGMENT

Dusty 1: Priatelia na celý život

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.fragment.sk
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jan Andersen

Dusty 1: Priatelia na celý život – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUSTY

Priatelia
na celý život

FRAGMENT

*Venujem Larrymu, Abby, Spotovi a Carlosovi,
bez ktorých by tento príbeh možno nikdy nevznikol.*

*T*eraz chlapca pozoroval častejšie, hneď po tom, ako ušiel z veľkej klietky. V dome, kde predtým bývala jeho rodina, boli zrazu cudzí ľudia. Chlapec patrila k nim a zdalo sa, že je celkom milý. Cítil, že by mu mohol dôverovať.

No i tak si bolo treba dávať pozor. Vedel presne, ako sa dá v človeku zmýliť. Najskôr musel o chlapcovi zistiť viac! Preto sa rozhodol sledovať ho, aj keď sa chlapec vybral niekam na bicykli...

Musel si dávať pozor na tri veci: pach, hlas – a oči! Z očí sa dá hneď rozoznať, či je človek dobrý alebo zlý. Dúfal, že chlapec má dobrácke oči. Bolo by pekné mať konečne znova kamaráta. Ako vtedy to malé dievčatko, ktoré sa s ním stále hralo a hladkalo ho...

Nevedel, kam sa podela jeho rodina, kam všetci zmizli. A nevedel ani, kde by ich mal hľadať. Boli preč a on nedokázal zachytiť ich stopu. No možno sa ešte vrátia, ak počká dostatočne dlho. Dovtedy sa musí skryť, v noci sa priplazí a v kontajneroch skúsi nájsť čosi pod zub. Medzičasom sa už naučil loviť myši. Lenže aj to bolo nebezpečné. Všade striehli mačky, s ktorými sa neradno zahrávať. Ak im vkročí do revíru, raz-dva ohnú chrbát a začnú zlostne prskať. No ešte horšie sú potkany. Keď sa zotmie, povyliezajú z dier a spreď nosa mu uchmatnú najlepšie

kúsky. A bolo ich toľko, že si netrúfal postaviť sa im na odpor. Večer boli vonku aj iné psy, nielen on. Ešte nikdy ich nevidel, ale vedel, že tam sú. Všade po nich nachádzal stopy a zakaždým váhal, či im nemá nechať nejakú správu. Ale potom radšej išiel ďalej a už len dúfal, aby ho nesledovali a nenašli jeho skrýšu...

Možno sa s tým chlapcom predsa len skamaráti. A on mu dá niečo žrať. Alebo ho pohladká a prihovori sa mu.

Keď chlapec na futbalovom ihrisku zastal, zaraz mal čudný pocit. Vetril nebezpečenstvo, musel chlapca varovať. Ale bližšie sa k nemu neodvážil, lebo tam boli aj iní, ktorí hlasno revali a naháňali mu strach. Až si napokon uvedomil, že tých ostatných pozná a že sú preňho nebezpeční!

1. kapitola

Paul už videl takých, ako boli tí na futbalovom ihrisku. Hneď vedel, že by bolo lepšie nedostať sa s nimi do roztržky. Ani nehrali futbal, krčili sa na lavičke a prázdne fľaše hádzali do odpadkového koša na opačnej strane cesty. Zakaždým, keď trafili jeho kovový okraj a fľaša sa roztrieskala na kúsky, hlasno zarevali a vzájomne si tľapli. Takmer akoby išlo len o to rozbiť čo najviac fliaš. Paul na chvíľu zastal, potom im za chrbtom prešiel cez lúku. Pritom celý čas veril, že si ho nevšimnú.

No mýlil sa. Keď zabočil do úzkej uličky medzi domami, zrazu sa mu postavili do cesty. Určite upaľovali a použili nejakú skratku, pomyslel si. Bez pochýb sa tu vyznajú lepšie než on.

Paul prudko zabrzdil, a keď sa chcel otočiť, bolo už príliš neskoro. Bolo ich päť a len čakali, kedy sa pokúsi im ubziknúť, hoci sa tvárili, že sú tam len náhodou, a po-

zerali naňho takmer ako kamoši. No Paul vedel, že ho zhodia z bicykla – a aj to, že sa dopustil chyby.

Keď ešte býval v Berlíne, častejšie sa dostával do roztržiek s kadejakými týpkami, ktorí si o sebe mysleli, že sú veľmi silní, a číhali na ostatných, aby si z nich mohli uťahovať. Lenže to bolo v Berlíne, kde sa dobre vyznal a väčšinou stačilo povedať meno niekoho dôležitého z jeho školy a raz-dva mu dali pokoj. Nehovoriac o tom, že nikdy nebol sám na ulici, o ktorej nevedel, kam vedie...

Títo piati boli približne v jeho veku a všetci mali na sebe mikiny s kapucňami. Len jeden z nich mal na hlave čiernu pirátsku šatku s bielymi lebkami. Stále naňho zírali a pomaly sa k nemu približovali.

Paul uvažoval. V podstate má len jedinú možnosť: musí sa tváriť, že mu vôbec nie je čudné, ako sa pred ním objavili. Ak uvidia, že sa ich nebojí, možno z toho vyviazne bez ujmy.

Zaškeril sa a kývol na nich.

„Nejaký problém?“

„Ty mi povedz,“ odvrkol ten s pirátskou šatkou, ktorý bol asi ich vodcom.

„Ja som v pohode,“ odvetil Paul a rozhodol sa stavať všetko na jednu kartu. „Ale dobre, že som vás stretol,“ povedal a dúfal, že sa mu nechveje hlas.

„Ale čo!“ nechápal vodca. „My sa poznáme, či čo?“

„Nie,“ nedal sa Paul. „Ale určite viete, kde je tu najbližku obchod so zvieracím žrádlom. Potreboval by som mäso pre psa,“ zaklamal bez okolkov. „Je dosť veľký a granuly mu nestačia. Potreboval by som preňho poriadne kosti a vnútornosti, niečo také. Najlepšie by aj tak bolo mäsiarstvo, čím krvavejšie žrádlo, tým viac mu chutí.“

Všetci naňho zízali, akoby tú informáciu museli najskôr stráviť.

„Máme tu iba supermarket,“ ozval sa ďalší člen bandy. Len podľa hlasu vedel Paul rozoznať, že je to dievčina, tvár jej spod kapucne sotva videl. „Tu vpredu zabočíš doľava,“ vysvetľovala mu cestu, „potom pôjdeš až k hlavnej ceste a tam ho uvidíš.“

„Supíš,“ odvetil Paul. „Vďaka!“

Keď šliapol do pedálov a chystal sa preč, rozostúpili sa pred ním, aby mu uvoľnili cestu. No práve keď si už myslel, že šťastena pri ňom opäť stála, vodca bandy ho prudko schmatol za bundu.

„Počkať! Najskôr si musíme vyjasniť zopár vecí. Čo si zač?“

„Som Paul. Prečo?“

„A si tu nový alebo čo?“

„Jasné,“ prikývol Paul a všimol si, že sa začína potiť. „Inak by som sa predsa nemusel pýtať, kde zoženiem mäso.“

„Pre svojho psa, hej?“

„Presne tak, veď som to povedal.“

„Myslím, že klameš. Nemáš žiadneho psa! Videl som ťa už včera a vtedy si so sebou psa nemal – a ani teraz ho nemáš. Takže kde je to psisko?“

„Ale choď!“ zvolal Paul. „Myslíš, že s ním môžem len tak pobehovať po okolí? Je v ohrade za domom, keby sme ho vypustili von, bol by nebezpečný!“

Vodca sa len zaškeril a oboma rukami mu schmatol riadidlá bicykla. Trhol nimi tak, až sa skrútilo koleso. Paul ledva stihol zoskočiť.

„Dokelu, a čo teraz? Chalani, nechcem sa hádať. Vážne, vráťte mi bicykel a nechajte ma, už aj tak meškám. Ak sa nevrátim včas...“

„Dost' bolo tárania,“ prerušil ho vodca. „Poďme konečne k veci.“

„Presne tak,“ povedal jeden z jeho kumpánov. Vykročil o krok vpred a načiahol k nemu ruku. „Vysyp to!“

„Čo?“

„Prachy, kamoško! Si hluchý? Ak chceš kúpiť mäso, tak musíš mať pri sebe prachy!“

„A tie nám švihom vysolíš,“ pokračoval vodca. „My ti to mäso donesieme. Možno! A možno nie. Ved' to rýchlo zistíš. Takže ako?“

„Ehm... ja... ja neviem,“ zajachtal Paul. „Nuž, práve mi napadlo, že som si zabudol vziať dosť peňazí, mám len... Aha, pozri sa sám!“ Vybral z džínsov dve eurá a podal ich vodcovi. „Viac nemám. Naozaj!“

Členovia bandy sa zaškerili, akoby po celý čas vedeli, že Paul im ani náhodou nepovedal pravdu. No zbytočne sa snažil, jeho triky prekukli!

Paul sa rozhladol, či okolo náhodou neprechádza niekto, kto by mu pomohol. Na akoby vylúdnenej ulici však nebolo nikoho a ani za oknami nevidel pohyb.

„Je to hlúpe, uznávam,“ pokúsil sa Paul ešte raz a naposledy. „Ale nič som vám neurobil a vôbec netuším, čo odo mňa vlastne chcete...“

„No to je fakt škoda,“ zahlásil vodca. „Urobil si chybu. Nemal si nám klamať! Teraz ťa musíme potrestať.“

Povedal to tak, akoby mu to bolo ľúto, no Paul vedel, že to tak nie je ani náhodou. A bol si celkom istý, že ho teraz zmlátia. Alebo mu ukradnú bicykel! Alebo nové tenisky...

Potom zbadal, ako dievča s kapucňou štuchlo do vodcu a ukázalo na niečo za Paulovým chrbtom. Aj ostat-

ní znepokojene civeli rovnakým smerom, akoby uvideli strašidlo.

Paul sa opatrne zvrhol. Niekoľko metrov za ním stál pes! Veľký pes s vycerenými zubami, pripravený zaútočiť. Za hlasného vrčania k nim vykročil, akoby chcel každú chvíľu skočiť na svoju obeť a zahryznúť sa jej do krku.

Banda o krok ustúpila. Paul stál zrazu sám uprostred ulice. Pes sa približoval, kým nestál rovno vedľa neho – potom na ostatných zabrechal.

Paul netušil, odkiaľ pes prišiel, nikdy predtým ho nevidel. No ak sa nemýlil, asi mu prišiel na pomoc! Akoby presne vedel, že ju potrebuje...

„Zavolaj si to psisko!“ prikázal mu vodca, jeho hlas však pripomínal len akýsi chrapľavý škrekot. Naozaj sa zľakol! A ostatní tiež!

Paul nechal psa ešte chvíľu brechať a potom mu potichu povedal: „Už je dobre. Nechaj ich!“

Pes prestal štekať a ľahol si vedľa neho. Len čo sa však ktosi z bandy pohol, začal vrčať.

„Dokelu!“ skríklo dievča. „My sme to tak nemysleli, jasné? Len sme si robili žarty. Teraz si chyt' svojho psa a my odchádzame!“

„Počkaj,“ pridal sa zrazu vodca. „Decká, nevidíte to? Toto nie je nejaké cudzie psisko, veď ho poznáme!“

Obrátil sa k Paulovi. „Nie si náhodou zo starej vily hore v lese?“

„Hej,“ odvetil Paul a prikývol, no nechápal, prečo naňho odrazu všetci zízali a zbledli ešte viac.

„Potom... potom je to...“ zajachtalo dievča.

„Prekliaty zabijak!“ dokončil vetu vodca. Civel na Paula a zrukol: „Odkiaľ si k tomu psisku prišiel?! Čo to má znamenať?! Ako to, že...?“

„Vypadnime odtiaľto!“ prerušilo ho dievča. „Nemám chuť dostať sa do problémov. A už vôbec nie, ak je tu tento zabijak!“

*C*hlapca so šatkou poznal, tým si bol istý. Párkrát u nich bol, keď ešte mal svoju starú rodinu. Chlapec sa vždy stretával s veľkým dievčaťom v záhrade, potom spolu preliezli plot a vyparili sa. Presne ako v deň, keď za nimi malé dievčatko s plačom utekalo do lesa. A on prehryzol povraz a sledoval jeho stopu...

Takisto si pamätal, že práve chlapec so šatkou naňho kričal a chcel ho kopnúť. Potom znenazdajky prišli ostatní s palicami a chceli ho zbiť. Bol si istý, že práve pred nimi teraz stojí. Bolo s nimi aj dievča v kapucni, spoznal jeho hlas! No tentoraz cítil, že má z neho väčší strach než vtedy v lese.

Ešte raz sa našuchoril, aby vyzeral o čosi mohutnejšie. Znova zavrčal, hoci ho chlapec vedľa neho upokojoval. Ostatní sa zvrtili a upaľovali preč! Napol svaly, chystal sa vyskočiť a rozbehnúť sa za nimi, no chlapec zrazu povedal: „Ostaň!“

Pozrel na chlapca a zavrtel chvostom, aby mu dal najavo, že rozumie.

„K nohe!“ prikázal chlapec.

Narovnal sa a podišiel k nemu.

Chlapec mal dobrácke oči. No cítil, že sa chveje, keď si sadol tesne k jeho nohe. Musí niečo urobiť, aby mu chlapec začal dôverovať.

2. kapitola

„Sadni!“ prikázal psovi Paul.

Pes si sadol.

„Miesto!“

Pes si ľahol. Mal nastražené uši a zdola pozeral na Paula, akoby čakal na ďalší povel. Ani sa nepohol, len podchvíľou zavrteľ chvostom.

Oči mal jantárovej farby, podľa Paula vyzerali... inteligentne. No aj trochu nebezpečne, skoro ako vlčie. Najmä však neuhýbal pohľadom. Akoby chcel zistiť, na čo chlapec práve myslí.

Paul odvrátil zrak ako prvý. Až teraz si všimol, že pes vôbec nie je taký veľký, ako sa mu na prvý pohľad zdalo. No dobre si pamätal na tie ostré zubiská, ktoré pred chvíľou vyceril. Aj vtedy veru vyzeral ako vlk! Hneď si spomenul, že v bande spomínali akéhosi *zabijaka* a potom všetci trielili preč.

Tak či onak sa objavil z ničoho nič a ochránil ma, pomyslel si Paul. A poslúcha na povelý, uvažoval ďalej, asi bol dobre vycvičený, no nemá obojok!

Jeho srst' vyzerala, akoby mu ju už večnosť nikto nečesal, za ušami a na labách ju mal splstenú a odvšadiaľ mu viseli zvyšky bodliakov. Na pravej prednej labe videl krvavú ranu a na chrbte mu chýbal celý chumáč srsti.

Keď psík teraz ticho kňučal a vrtel chvostom, Paul si čupol a opatrne k nemu vystrel dľaň. Pes stiahol uši a oňučal mu ju. Potom Paulovi olízal prsty. Jazyk mal drsný, no aj tak bol jeho dotyk príjemný. Paul sa ešte viac zohol a zašepkal: „Ďakujem, že si mi pomohol. Bolo to ozaj v poslednej sekunde, už som si myslel, že ma tí chytráci zmlátia a vezmú mi bicykel. No potom si sa objavil ty!“

Druhou rukou ho veľmi opatrne pohladil po srsti a prihovárал sa mu, akoby musel psíkovi bezpodmienečne vysvetliť, kým je...

„Som tu nový, vieš? A vlastne tu nikoho nepoznám, neviem ani, kto boli tí chalani. Ty ich poznáš, však? Vieš, že sú odporní, iste si mi preto pomohol! Ale prečo ťa volali *zabijak*? Veď je to hlúposť. Aký si ty zabijak? Ja ťa budem volať... *Dusty*! Myslím, že je to pekné meno pre psa. Je to po anglicky a myslím, že to znamená čosi ako *špinavý*. A ty máš riadne špinavú srst', takže sa ti to meno hodí!“

Pes ho prestal olizovať a náhle zabrechal. Akoby rozumel každému slovu!

„Dobrý psík,“ zašepkal Paul a hneď nato zvolal: „Vytrčajú ti rebrá! Si riadne vyhladovaný. Určite si už dobre dlho nič nežral. Dočerta!“ zahrešil. „Kiežby som ťa mohol vziať rovno k sebe domov! Lenže nemôžem. Otec nemá rád psy a mama vystrája, už keď vidí jazvečíka. No Karlote by si sa určite páčil. Karlota je moja mladšia sestra, má dva králiky, ale psovi by sa určite väčšmi potešila...“

Kým sa Paul so psíkom rozprával, horúčkovito premýšľal, či by sa predsa nedalo Dustyho potajomky prepašovať domov. Ale pes nie je králik, potrebuje niekoho, kto sa s ním bude hrať, a takisto musí mať priestor. A najmä, ak ho aj niekam schová, rodičia by si určite čosi všimli. Navyše mu musí zohnať niečo pod zub! Azda by mohol z chladničky raz či dvakrát potiahnuť kúsok salámy aj syra a nikto by si nič nevšimol, lenže to nebude stačiť. Ani z vreckového si nemôže dovoliť kúpiť mu žrádlo! Okrem toho netušil, kde by v dome schoval psa.

„Nepôjde to,“ zopakoval. „Mrzí ma to. Musíš si nájsť niekoho iného, so mnou ísť nemôžeš.“

Dusty otočil hlavu a pozrel naňho múdrymi očami.

Paul sa narovnal. „Zmizni!“ zvolal. „Vypadni! Choď už, padaj konečne!“

Dusty nastražil uši, no ani sa nepohol. Až keď Paul vysadol na bicykel a pobral sa preč, s vrtiacim chvostom sa za ním rozbehol.

„Nie, Dusty!“ skríkol Paul a zastavil. „Zmizni!“

Dusty sa posadil na zadné a spýtavo na chlapca pozeral. Paul dostal nápad. Zdvihol zo zeme paličku, čo ležala na obrubníku, a hodil ju na druhý koniec ulice, tak ďaleko, ako vládala.

Dusty sa za ňou s brechotom rozbehol. Vtedy sa Paul oprel do pedálov a uháňal opačným smerom. No už za najbližším rohom ho Dusty dobehol. Paličku položil hrdo pred Paulov bicykel.

„Pekne, Dusty,“ povzdychol si Paul. „Lenže toto nie je hra, musíš vypadnúť, chápeš?“

Dusty ňufákom posunul paličku o čosi bližšie k Paulovi a zavrteľ chvostom.

Hoci by sa k nemu chlapec najradšej zohol a pohladkal ho, tváril sa, akoby ho chcel kopnúť, a znova naňho zreval: „Zmizni už konečne, prekliate psisko! Nemám na teba čas!“

Dusty o krok ustúpil a zavrčal.

Pristavila sa pri nich staršia pani. „Tak by si sa k svojmu psovi nemal správať! Pes je predsa priateľ človeka a podľa toho k nemu treba pristupovať!“ vyhrešila Paula.